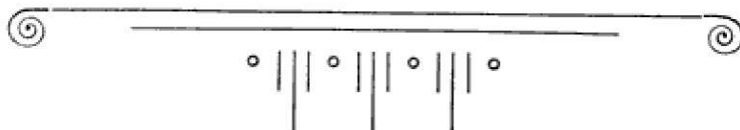

LJUBLJANSKI ZVON

Spomini z Bleda.

Narava moli . . .

Samotna kapelica v logu, ob slavčevih spevih otožnih,
skrivnosten objema te mir, ob pesmi, ki poje jo slap,
v zamišljenem logu ko sanja ob sladkih vonjavah rožnih,
trepeče lehak zefir . . . ob dihu večernih sap!

Samevaš, kapelica v logu? Kakor da skrivnostna nebesa
In vendar narava drhteč razpenjajo tu baldahin,
tu moli molitev večerno molče vsa narava se klanja
ob svitu nebeških sveč, in moli pobožno pod njim.

Molče vsa narava se klanja
in nemo mi moli srcé . . .
in sanja, in sanja o sreči
in na nebu mu zvezde žaré! —

Bil čas je rož.

Bil čas je rož, bil čas je cvetja,
bil čas je petja, sladkih nad, —
pozabila sem biti srečna,
ko cvela meni je pomlad! . . .

In na vrtéh jesen žaluje . . .
po nemih gajih hodi smrt. —
O, naj samo enkrat še vstopim
v življenja opustošen vrt.

Poljubila bi rosno cvetje
in dela bi ga na srcé . . .
»Nikar ne plakajte mi, rože,
jesen, jesen že mimo gre!« —

Bil čas je rož — bil čas je cvetja,
a zdaj je čas jesenskih dni . . .
na vrtu žalost se sprehaja
in rosne rožam so oči . . .

Na vrtu žalost se sprehaja
in došla v moje je srcé . . .
»Nikar ne plakajte mi, rože,
jesen, jesen že mimo gre!« —

Izgubljena vera . . .

Ko sem verjela še v lepe večere,
v lepe večere, prepolne luči,
upanja zvezde sijale so meni,
upanja zvezde iz tvojih oči . . .

Ni jih večerov! — In v urah samotnih
ustne te kličejo moje zaman.
Zvezda za zvezdo umira na nebu,
gasne in pada v temán ocean! —

Kam ste mi zašle, ve upanja zvezde,
ali ste padle v globino morja? —
Mar ste mi zašle na tuje prostore,
nádeje sladke in želje srcá? —

In sanjala sva . . .

In sanjala sva sredi rož . . .
Ko minejo tri leta,
iz fanta ti boš — mlad že mož,
jaz žena iz dekleta. —

In sanjala sva — bogvekaj!
V tem lepem rožnem maju
en sam pogled — en sam smehlaj,
in srca se spoznajo.

Sto lepih rož vzbudi pomlad,
a redek je — jeseni sad! —
— — — — —
— — — — —

Prepozno!

Ne sadi si rož več, o blede dekle,
ne sadi jih v pozni jeseni . . .
Umrle ti bodo . . . Glej, smrt mimo gre,
zapri zdaj svoj vrt in zakleni!

Ne poj mi več pesmi, o blede dekle,
o sreči — o mladi ljubavi! —
Umrejo ti pesmi — boleha srce
in čas ti ga več ne ozdravi!

Začelo ljubiti si zgodaj — otrok,
ah, v blaženi dobi mladosti —
a kratek ljubezni določen bil rok —
in dolgi so dnevi — bridkosti!

Ne sadi več rož — in več pesmi ne poj!
Glej, taki za te so načrti:
Sadila pač rože za grob ti bi svoj
in himne ti pela — bi smrti!

M. P. Nataša.